

світову політику загалом та німецьку зокрема. Для А. Гітлера це початок вирішальної боротьби німецького народу та «арійської раси» за виживання. Саме цей прихід апокаліптичного мислення на зміну прагматизму Г. Штреземана на нашу думку і є тією ключовою рисою у трансформації Німеччини, яка зробила майбутню війну невідворотньою. «Для нього (А. Гітлера — прим.) поразка у Першій світовій війні сповістила початкову точку боротьби, не менш рішучою, ніж між Римом та Карфагеном. Якщо тільки німці не дадуть відповіді на виклик, 1918 цілком може стати провісником такого ж повного занепаду (Untergang), як той, що випробували на собі великі цивілізації давнини. Така перспектива не залишала місця для пасивності та терпіння. Перед абсолютною безжалісністю єврейсько-більшовицького ворога могла стати виправданою навіть стратегія, що загрожує крайнім ризиком» [4, с. 27-28].

Література

1. Ширер В. Злет і падіння Третього Рейху. Історія нацистської Німеччини / пер. К. Діса, О. Надтока. К.: Наш Формат, 2017. Т. 1. 704 с.
2. Trials of war criminals before the Nurnberg Military Tribunals under Council Control Law No. 10. Volume VI. «The Flick Case». United States Government Printing Office, Washington, 1952. 1370 p.
3. Анатомия войны. Новые документы о роли о роли германского монополистического капитала в подготовке и ведении Второй мировой войны / Под редакцией Г.Н. Александрова и М.Ю. Рагинского. М.: Прогресс, 1971. 537 с.
4. Туз А. Цена разрушения. Создание и гибель нацистской экономики / пер. с. англ. Н. Эдельман. Институт экономической политики имени Е. Т. Гайдара, 2006. 540 с.
5. Нюрнбергский процесс.: Сборник материалов в 8-ми томах. Том 2. Москва: «Юридическая литература», 1988. 672 с.

ВІЙСЬКОВО ПОЛІТИЧНІ ВІДНОСИНИ САРМАТІВ ТА РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ II СТ.

Василь Росинець

Науковий керівник:
Людмила Хрящевська

У першій половині першого століття нашої ери, язиги продвинулися вперед на Середньодунайську низовину, завоювавши область між Дунаєм і Тисою, що стало частиною теперішньої Угорщини та колишньої Югославії. Після язигів, роксолани прийшли до меж Римської імперії, і велика частина їхнього населення оселилася в нижній частині Дунаю, на сучасній території Румунії. Західні сармати були непередбачувими сусідами Риму, періодично виступаючи як його союзники або супротивники. Вони завжди бачили Рим як джерело здобичі, і для їхнього збагачення вони вживали різні методи, включаючи набіги, утримання данини та найманці в римській армії. [1]

У другій половині першого століття та на початку другого століття, язиги та роксолани досягли того, що Рим почав платити щорічні субсидії в обмін на їхню участь у захисті кордонів імперії. Проте, коли Рим припинив платити цю дань, роксолани в 117 році запросили язигів на допомогу і вторглися в римські провінції вздовж Дунаю. Після дворічної війни Рим був змушений відновити платежі роксоланам. Мирний договір був укладений між Римом та царем Распараганом, який носив два титули - "цар роксоланів" і "цар сарматів", що може свідчити про те, що язиги та роксолани фактично зберігали єдину верховну владу. Хоча вони мешкали на різних територіях - язиги на Середньому Дунаї, а роксолани на Нижньому Дунаї та в Північно-Західному Причорномор'ї.

Велика боротьба сарматів проти Риму набула особливої інтенсивності в 60-70 роках другого століття. Договірні умови, які були укладені язигами та імператором Марком Аврелієм в 179 році, були відомі [8]. Війна надокучала і римлянам, і сарматам, і в сарматському суспільстві відбувалася боротьба між сторонами, що підтримували війну та проти неї. Урешті-решт, перемогла мирна фракція, і цар Банадасп, який був провідником воєнного фронту, був заарештований. Переговори з імператором Марком Аврелієм очолив цар Зантік. Відповідно до домовленості, язиги отримали дозвіл на проходження через римські землі для контактів з роксоланами, але зобов'язалися утримувати свої судна від кордону Римської імперії та не осідати надто близько до нього. Згодом римляни скасували ці обмеження і встановили дні, коли сармати могли перетнути Дунай для торгівлі. Язиги також повернули Риму 100 тисяч полонених. Рим прийняв в свої лави восьмитисячний загін язигських вершників, а деякі з них були відправлені для служби в Британії.

Сарматські конфлікти з Римом мали продовження і у більш пізній час. Тут варто відзначити, що мирні періоди чергувалися з епізодами війни, і в наступному, співпраця знову набувала значення. Сарматські групи почали надавати військову допомогу як римській армії, так і королівствам германських племен. Західні сармати розпочали осідати на римських провінціях, розподілені на територіях сучасних Угорщини, Румунії, Болгарії, Югославії, Франції, Італії та Великобританії.

Східні сарматські союзи, такі як аорси і сіраки, поширились між Азовським та Каспійським морями, а на південному напрямку їхні землі тяглися до Кавказьких гір. Сіраки населяли приазовські степи та північнокавказьку рівнину на північ від ріки Кубань. Вони контролювали передгір'я та рівнини Центрального Передкавказзя, хоча на початку нової ери їхні території були витіснені аорсами. Аорси жили в степах від ріки Дон до Каспія, а також в Нижньому Поволжі та Східному Передкавказзі. Назва "аорси" може бути перекладена як "білі". За даними давніх авторів, аорси вважалися найсильнішим і численним об'єднанням серед сарматських племен. У одному з конфліктів на початку першого століття до н.е., цар сіраків Абеак виручив 20 тисяч вершників, тоді як цар аорсів Спадін виручив 200 тисяч, і "верхні аорси були ще численніші, оскільки вони володіли значно більшими територіями".

Література

1. Бандровський О.Г. Початки державотворення у Південно-Східній та Центральній Європі. *Вісник Львівського ун-ту. Сер. Історична.* Львів, 2001. Вип. 35. С. 32-40.
2. Бандровський О.Г. Свідчення про перебування римських допоміжних з'єднань у Подністров'ї. *Нові матеріали з археології Прикарпаття і Волині.* Львів, 1992. Вип.2. С. 13-15.
3. Бандровський А.Г. Взаимоотношения Римской империи с племенами Карпатского региона в I - III вв.: автореф. дисс. канд. ист. наук. Москва, 1982. 14 с.
4. Колосовская Ю.К. Некоторые вопросы истории взаимоотношений Римской империи с варварским миром. *Вестник древней истории.* 1996. № 2. С. 143 - 156.
5. Колосовская Ю. К. Паннония в I - III веках н.э. Москва : Наука, 1973. 254 с.
6. Котигорошко В. Г. Население Верхнего Потисья и римские провинции Паннония и Дакия. *Carpatica-Карпатика.* Ужгород, 1998. Вип. 5. С. 144-145.
7. Кругликова И. Т. Дакия в эпоху римской оккупации. Москва : Издательство Академии наук СССР, 1955. 165 с.
8. Birley A.R. Marcus Aurelius. A Biography. London : Batsford Ltd Revised Edition, 1987. 320 p.
9. Daicoviciu C. Dakien und Rom in der Prinzipatszeit. *Aufstieg und Niedergang der Romischen Welt.* Berlin - New York, 1977. S.76-79.
10. Dobo A. Die Verwaltung der romischen Provinz Pannonien von Augustus bis Diocletianus. *Die provinciale Verwaltung.* Budapest, 1968. S. 46-48.
11. Gerov B. Zwei neugefundene Militäridiplome aus Nordbulgarien. *Klio.* Berlin, 1959. № 37.

КРОВОПРОЛИТТЯ ТА ТРАГЕДІЯ: АНАЛІЗ ВАРФОЛОМІЇВСЬКОЇ НОЧІ У КОНТЕКСТІ ІСТОРІЇ

Поліна Ворона

Науковий керівник:

Андрій Гриценко

У статті розповідається про Варфоломійську ніч, яка також відома як Сент-Бартельмі зніччя, що відбулася в ніч з 23 на 24 серпня 1572 року в Франції. Ця подія має важливий історичний та культурний контекст у середньовіччі та ранньому Відродженні. Ключові слова: середньовіччя, Франція, релігія, протестанти, католики.

В середньовіччі та ранньому Відродженні Франція була місцем напружених релігійних конфліктів між католиками та протестантами (гугенотами). Відсутність розв'язання цих конфліктів призвела до виникнення напруженості.

Військові дії між католиками та гугенотами, відомі як Гугенотські війни, відбувалися у Франції з періоду 1562 по 1598 рік. Варфоломійська ніч є частиною цього конфлікту. Ініційована, ймовірно, королем Карлом IX та його матір'ю Катериною Медичі, Варфоломійська ніч була спробою припинити напруження